

KATIE GUTIERREZ

DVOJITÝ ŽIVOT

Ktorý je ten pravý?

IKAR

KATIE GUTIERREZ

DVOJITÝ
ŽIVOT

Preložila Denisa Jahičová

IKAR

Katie Gutierrez
MORE THAN YOU'LL EVER KNOW

Copyright © 2022 by Katie Gutierrez
All rights reserved.

Translation © 2023 by Denisa Jahičová
Cover illustration © Sarah Jarrett/Arcangel Images
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8800-3

Venujem svojej rodine.
Los quiero mucho, mucho, mucho.

PRVÁ ČASŤ

CASSIE, 2017

V čase, keď som čítala o Lore Riverovej, bola moja matka mŕtva už dvanásť rokov. Mŕtva, ale nie úplne preč. Bola ako môj tieň, v správnom svetle sa za mnou črtala tmavá a dlhá, nevyhnutná a nedotknuteľná.

Moju matku mali všetci radi. Bola učiteľka tretieho ročníka a raz v našej triede povedala, že dejiny píšu tí, čo majú moc a chcú si ju udržať. „Takže keď čítate učebnice, spýtajte sa sami seba, kto rozpráva príbeh – a čo má z toho, že mu uveríte.“ Spolužiaci ku mne vtedy stočili pohľady, ohromení matkiným poučným úskokom, a ja som sa usmiala, hrdá, že je moja, že pochádzam z nej.

Vždy v piatok večer sme sa spolu chúlili na hrboľatom tvídovom gauči a pozerali spravodajskú reláciu *Dateline*. Niekedy, keď sme prstami prechádzali po zlepených strapcoch našej obľúbenej modrej deky, letmo sme sa dotkli a potichu sa chichotali, akoby sme sa navzájom pristihli pri niečom intímnom. Potom sme čakali, kým moderátor Stone Phillips s ostrou čelusťou a vážnymi očami odhalí nekonečné spôsoby, ako môže človek človeku ublížiť.

Bolo to v polovici deväťdesiatych rokov v oklahomskom meste Enid, krátko pred mojimi deviatimi narodeninami. Môj život bol vtedy ešte celkom obyčajný a ja som nevedela, že obyčajný môže znamenať vzácny. Preto ma vzrušovalo sledovať, ako sa v telke mihajú

fotografie usmiatych blondínok, ktoré si neuvedomovali, že sa blíži ich tragický koniec a nič netušiac sa prevážali na bicykloch, či krájali svadobné torty. Nemohla som si pomôcť, ale videla som sa v nich, alebo som sa videla ako mŕtve dievča, čo práve sníma kamera, len ešte stále žijem. Keď si ma mama k sebe pritiahla, vdýchla som jej vôňu – cítila som z nej cigarety a kriedový prach, a možno práve tento pôžitok to všetko odštartoval. Z hrboľatej tvídovej pohovky som prvý raz skúmala ten druhý, nebezpečný svet bez toho, aby som opustila bezpečie matkinho tepla, no blízkosť hrozivého vlčieho dychu pri dome z tehál vo mne vyvolávala nepredstaviteľné nadšenie.

Ukázalo sa však, že tehlové steny vás neochránia, keď vlk žije v dome.

Neskôr, keď som s matkou prestala pozerat *Date-line*, keď som s ňou prestala robiť čokoľvek, z enidskej verejnej knižnice som si po troch alebo štyroch požičiavala knihy o skutočných kriminálnych príbehoch a pchala si ich do batoha ako pašovaný tovar. Knihy *Chladnokrvne* a *Helter Skelter* som hltala tak, ako som si predstavovala, že chlapci v mojom veku hltajú porno, všetky tie nenápadné dotyky pod prikrývkou. Aj ja som po niečom siahala. Po akomsi temnom poznaní, pochopení. Klzala som rukami po plastových obaloch kníh s odtlačkami zamastených prstov podobných ľudí, ako som ja. Prečítala som si ich mená na výpožičných lístkoch – Jennifer, Nicole, Emily – a premýšľala, či aj ony čítajú o sériových vrahoch pod zlatou kupolou svojich prikrývok, vďačné za niečo desivejšie ako otcov hlas, ktorý počuť spoza steny.

Na strednej škole sa moja tajná posadnutosť skutočnými kriminálnymi príbehmi vykryštalizovala do jasných cieľov: hlavne som si zaumienila vypadnúť

z Enidu v Oklahome, ísť na vysokú školu a stať sa novinárkou. Chcela som písať knihy, aké som toľké roky hltala a ktoré pohlcovali mňa. Knihy, čo zachytávali to najškaredšie z ľudstva a nastoľovali otázku: Ako to mohlo zísť až sem?

V tom roku, keď mi do života vstúpila Lore Riverová, mi konečne vyšlo niekoľko článkov v časopisoch *Vice* a *Texas Monthly*, ale najväčším úspechom pre mňa ako začínajúcu spisovateľku kníh podľa skutočných kriminálnych prípadov bolo blogovanie na čiastočný úväzok pre televíznu sieť H2O, ktorá sa na základe prieskumu trhu preorientovala z nízkorozpočtových romantických filmov na skutočné krimipríbehy. Zdalo sa, že ženy už nebavia filmy o pekných bielych ľuďoch, ktorí sa do seba zalúbia na klzisku či medzi balíkmi sena. Skôr ich zaujímalo, koľkokrát treba človeka bodnúť krasokorčuliarskou čepelou, aby ste ho zabili, a či mŕtvoly v malých farmárskych mestách vôbec niekto pochová. Ich apetít bol neukojiteľný – nielenže viseli na televíznom kanáli, ktorý im ponúkal „zločin dvadsaťštyri hodín denne“, ale vyžiadali si aj blog, kde by sa na internete písalo o „najzaujímavejších vraždách“. A nestačila im bežná každodenná streľba. Chceli počuť originálne príbehy. Práve tie som im servírovala ja.

Pätnásť hodín týždenne za trinásť dolárov na hodinu som prehľadávala web a hľadala vraždy, ktoré by znužené publikum prinútili zastaviť sa pri nich a kliknúť. Čítala som celoštátne aj miestne noviny, prechádzala diskusné fóra a podstránky na redditu o skutočných kriminálnych príbehoch, ako archeológ som sa prekopávala k ľudskej špiny v debatách na doméne 4chan. Nastavila som si Google tak, aby ma upozornil, len čo na internete zasvietia výrazy ako vražda, rozštvrtenie,

únos či nájomná vražda, a vždy ráno sa mi schránka zaplnila ako prevrátené presýpacie hodiny.

Najžiadanejšie bolo čítanie o vraždách, ktoré boli výstredné, príšerné a buď oplývali prvkom geniality, alebo neschopnosti (to druhé bolo oveľa častejšie). Zvyčajne ich spájalo ešte niečo – zomierali pri nich ženy. Hoci tvoria iba štvrtinu všetkých obetí, takmer vždy ich zabije muž, a keď muži vraždia ženy namiesto iných chlapov, väčšinou sú dosť kreatívni. Pílkou na železo, pohreby zaživa či záhadné zmiznutia z malých lietadiel. Na blogu, ako je ten náš, predávajú príbehy presne takéto detaily.

V ten piatok ráno bol najčítanejší môj príspevok o mužovi z Floridy, ktorý svojej bývalej rozbil hlavu elektrickou vrtačkou, keď ho pristihla s iným mužom. Potom jej čiastočne rozpustil končatiny v kyseline a zvyšok rozsekal na dostatočne malé kúsky, aby sa zmestili do asi dvadsaťlitrového rybárskeho vedra, ktoré vzal k močiaru, kde nimi chcel nakrmiť aligátory – lenže tie väčšmi lákali mužove živé končatiny. Bol nútený zavolať záchrannú službu, príliš zmračený na to, aby sa pred príchodom záchranárov zbavil hrozného obsahu vedra. Väčšina komentárov sa niesla v znamení víťazoslávneho *Karma je zdarma!*

Často som sa zamýšľala nad svojim publikom, veď sú to zväčša ženy, aspoň podľa prieskumu trhu. Ako si vysvetľujú vlastné potešenie z príspevkov, ktoré som pre ne pripravovala? Zmenšovali tieto ľudské katastrofy ich vlastné trápenia a menili ich na blikot plamienka horiacej zápalky? Poskytovalo im násilie nástroj na zvládnutie ich tichého utrpenia?

Túžila som, aby aspoň niečo z toho bola pravda, lebo som sa čoraz nástojčivejšie začínala cítiť ako zberateľka cudzích tragédií, ktorá ich s úsmevom predha-

dzuje neviditeľnému krvilačnému davu ako trofeje. Tá žena v rybárskom vedre kedysi niekým bola. Možno sú jej detské zúbky ešte vždy uložené v čejši zásuvke, tak ako si mama schovala tie moje do starého plsteného vrecúška na šperky, ktoré som našla po jej smrti.

Bolo ťažké byť hrdá na takýto druh práce.

Jedným okom som pozrela na hodiny a odrátavala čas do chvíle, keď sa musím začať baliť na víkend k snúbencovej rodine, kde oslávim Deň nezávislosti. Vtom mi v e-mailovej schránke zasvietilo nové upozornenie z Googlu: „Jej tajné životy: Ako dvojité manželstvo jednej ženy dospelo k vražde nevinného muža.“

Bola som taká zvyknutá na mŕtve ženy, až som si chvíľu myslela, že som zle prečítala titulok. Potom prišiel bodavý pocit zvedavosti, okamžitý a ostrý.

Príbeh bol z *Laredo Morning Times*, lokálnych novín mesta, ktoré sa nachádza niekoľko hodín južne od Ausrinu, kde som žila. Klikla som na odkaz. Obrazovku mi zaplnil tučný titulok a dve čiernobiele rodinné fotografie, rozdelené dramatickou štylizovanou slzou. Na prvej z nich, s popisom 1978, muž menom Fabian Rivera a jeho manželka Dolores na akomsi podujatí držali v rukách nadrozmerne nožnice, lebo mali slávnostne prestrihnúť pásku. Ona mala kučeravé čierne vlasy podstrihnuté nad každým uchom a náušnice jej viseli až po bradu. Smiala sa, líca okrúhle, brada mierne naklonená, akoby sa chystala zdvihnúť zrak k Fabianovi. Oblečená bola v drsnom sukňovom kostýme s vypchávkami na pleciach. Fabian hľadel do fotoaparátu s nepatrným krivým úsmevom, ktorý sa mu odrážal v zdvihnutých kútikoch pier a očiach. Vedľa nich sa uškŕňali dvaja tmavovlasí chlapci, dvojčatá – v popise boli uvedené mená Gabriel a Mateo

Riverovci –, akoby robili rodičom za chrbtami zajačie uši.

Druhý záber vznikol v roku 1984. Bol to štúdiový portrét s gýčovým vianočným pozadím: trblietavé snehové vločky veľké ako päst, zavesené nad konármi bohato zdobenej borovice. Tá istá žena – Dolores – sa tentoraz skláňala k inému mužovi, bol to istý Andres Russo. Naširoko sa usmieval a pravou rukou ju objímal okolo pleca. Doloresina dlaň ležala na pleci vysmiatej tínedžerky, ktorá mala ku károvanej sukni obuté vysoké hrubé ponožky a čierne topánky značky Dr. Martens. Vedľa nej stál jedenásť- alebo dvanásťročný chlapec, ktorý vyvaloval oči spoza okuliarov s tmavým rámom.

Nič na žiadnej z fotografií nenaznačovalo trhlinu v intimite dvojice – ale aj moji rodičia krájali cibuľu a papriku bok po boku na večer, keď sa podával pokrm *fajitas*, až do samého konca. V aute sa držali za ruky a spievali si piesne od skupiny The Eagles. Pri každom výročí rozprávali príbeh o tom, ako sa spoznali: dvaja devätnásťroční mladí ľudia, ktorí počas daždivej zimnej noci zatúžili po zmrzline z Baskin-Robbins. Bol to osud.

To, ako veci vyzerali, nič neznamenal.

Napila som sa studenej kávy a začítala sa.

Penelope Russoová mala pätnásť, keď stretla Dolores Riverovú, ženu, ktorá sa mala stať jej nevlastnou matkou a navždy zmeniť jej život. Písal sa december roku 1983 a toto svoje prvé stretnutie strávili zdobením vianočného stromčeka v byte Penelopinho otca Andresa v Mexico City. Stromček bol malý a umelý, lebo Penelopin brat Carlos, vtedy dvanásťročný, bol alergický na pravé. Celé to trvalo iba dvadsať minút a potom zamie-

rili do pekárne Churrería El Moro na horúcu čokoládu a churros.

Už od začiatku Penelope chápala otcovo pobláznenie touto novou ženou. Dolores mala tridsaťtri rokov, bola úspešnou medzinárodnou bankárkou z Lareda, ktorá si udržala svoju prácu aj uprostred ničivej devalvácie pesa. Bola inteligentná a prítažlivá, spomína si Penelope. Mala iskrivé hnedé oči a nákazlivý smiech.

Je jasné, že táto spomienka si u Penelope vyberá svoju daň: spomínať na Dolores znamená spomínať na bolesť spôsobenú tým, že ju oklamala, na šok z toho, že dôverovala človeku – že ľúbila človeka –, ktorý v jednom kuse klamal.

Moja zvedavosť v tej chvíli už doslova mutovala, rástli jej končatiny, vyhánali ďalšie a siahala po príbehu nenásytnými prstami. Predstavovala som si, ako sa súčasť mojej matky, čo po nej vo mne zostala, chveje ako magnet, ktorý cíti svoj protipól.

Chcela som vedieť viac.

Noviny *Laredo Morning Times* neboli na Twitteri veľmi aktívne, zato na Facebooku sa miestni čitatelia navzájom ochotne označovali a skracovali vzdialenosť medzi sebou a Dolores – čiasi teta s ňou kedysi pracovala; niečí otec ju na strednej pozval na rande; nebola to tá pani z bankového reklamného pútača v San Bernardine spred pár rokov, z toho pri moste? *Pobrecitos los esposos, predstav si!, Qué agüite, vzali jej deti?, Neverím, to je moja suseda! Vždy vonku zalievala svoju džungľu.* Približne polovica komentárov bola v angličtine, druhá spolovice alebo úplne po španielsky, takže som musela otvoriť prekladač, aby som im porozumela.

Občas sa ozvala zjavná spodina: muž s americkou vlajkou namiesto profilovej fotografie sa pýtal, či je

Dolores ešte vždy atraktívna, beloch s červenou tvárou v rybárskom klobúku zasa napísal *poondiati Mexičania*. Nie jeden, ale hneď dvaja muži, čo zrejme zažívajú nedobrovoľný celibát, sa vynorili zo svojich semenom zapáchajúcich suterénov, aby sa vyjadrili, že toto je dôvod, prečo by ženy mali byť držané ako sexuálne otrokyne – vraj je to jediný spôsob, ako sa nevinní muži môžu chrániť. Na tieto komentáre ženy reagovali variáciami vety *Pojeb sa, pendejo, aj tak ti to nikto iný neurobí*.

Nenazvala by som to práve komentárom s jemnou narážkou.

Keď zavrzgali vchodové dvere, stále som sedela na sivom diváne, ktorý mi slúžil ako pracovňa. „Doriti,“ zasyčala som a pozrela na hodiny. Bolo po štvrtjej. Rodinná farma môjho snúbenca je tri a pol hodiny od Austinu, ak nezostaneme trčať v zápche – akoby existovala možnosť, že nebudú zápchy –, a na večeru nás čakajú o ôsmej. Ešte som sa ani nezačala baliť.

„Ahoj, krásavica,“ zavolať Duke a jeho prvotný úškrn zmizol, keď si všimol môj otvorený notebook a nohy v ponožkách.

„Skôr než sa opýtaš,“ zahabkala som a pribehla za ním do dverí, „ešte nie som celkom pripravená.“ Duke bol široký a robustný, pokožku mal vlhkú od potu, a keď som ho pobozkala, voňal ako oheň a med.

Neznášal meškanie. Mohla za to skutočnosť, že vyrastal na mliečnej farme, kde ak kravu alebo kozu nepodojíte, keď treba, bude nariekať a dupať v agónii, ktorú ste jej spôsobili. Duke teda vyrástol s tým, že robil to, čo mal, vtedy, keď bolo treba. Na začiatku nášho vzťahu sa mi to páčilo, volal, písal a prišiel presne vtedy, keď slúbil. Ale táto osobnostná črta mi nenechávala veľa priestoru na chyby.

„Práca,“ dodala som, no neušiel mi záblesk podráždenia na jeho tvári.

„Aha.“ Dukov výraz sa uvoľnil, keď otvoril chladničku a uistil sa, že počas našej neprítomnosti sa nič nepokazí. „Tá retrospektíva? Teším sa na ňu.“

Duke veľmi podporoval nekriminálnu časť mojej práce na voľnej nohe. Preňho bola moja posadnutosť hrôzostrašná, spôsob, akým som dokázala hodiny a hodiny sledovať kriminálne seriály od prestížnych dokumentov až po seriál *Medical Detectives*, v závislosti od nálady. Desila ho aj kopa kníh s tmavými obálkami a dlhými, tučnými písmenami na mojom nočnom stolíku či podcasty, ktoré som počúvala na prechádzke – raz som sa túlala trinásť kilometrov okolo jazera, lebo som si musela vypočuť ešte jednu epizódu podcastu *Serial* – a diskusné fóra, ku ktorým som sa vracala, keď som nemohla spať, moje nočné pády do králičích nôr. Na pracovnej ploche som mala priečinok *Žaujímavé zločiny*, kam som si hádzala články, snímky obrazovky a počítačový výskum. To všetko popri pätnástich hodinách práce na blogu týždenne.

No všetko sa vysvetľovalo tým, odkiaľ Duke pochádzal. Mal rodičov, ktorí sa aj po štyridsiatich rokoch stále držali za ruky, volali mu v nedeľu a posielali balíčky s *crème fraîche*, jogurtom z kozieho mlieka, medom a džemom, opatrené suchým ľadom. Jeho súrodenci zase neprestajne zahlcovali skupinový čet fotkami, vtipnými obrázkami a osobnými novinkami. Jeho spomienky z detstva zahŕňali čistenie konských bokov, kým sa neleskli ako voda, a doslovné návraty domov, len čo zvonček ohlásil večeru. Po stretnutí s jeho rodinou som dôkladne preskúmala jeho príbehy, pátrala som v nich po skrytej zatrpknutosti, tajnej traume, no nič som nenašla. Bol chlapčensky otvorený, nepo-

škvrnený. To sa mi na ňom páčilo. Znamenalo to však, že veril, že ľudia sú vo svojej podstate dobrí, a nerád hľadal dôkazy opaku. Ja som, na rozdiel od neho, už nikdy nechcela byť nepríjemne prekvapená, a tak som ich hľadala a hľadala, až kým som nemala krvavé aj sny.

„Ten článok s retrospektívou som odovzdala už minulý týždeň,“ pripomenula som mu. „Nie, našla som príbeh o žene – matke –, ktorá bola v osemdesiatych rokoch tajne vydatá za dvoch mužov naraz. Jeden z manželov nakoniec zavraždil toho druhého.“

Duke sa krátko zasmial a vyhodil šunku, ktorá už začínala byť slizká. „Niekedy rozmýšľam, aké by bolo, keby si mala normálne pracovné novinky.“

„Predstav si, koľko námahy si to vyžadovalo,“ pokračovala som a vypla notebook. „A prečo to vlastne robila? Čo prinúti ženu, mamu, urobiť niečo také? Niežeby matky vždy uprednostňovali svoje deti,“ dodala som, lebo som o tom vedela svoje, „alebo že by ich mali uprednostňovať. Tento prípad sa však vymyká všetkým normám.“

„Áno, určite je to zvláštne. Ale, Cass...“ Duke zaštrngal kľúčmi, čo bol nervózny tik, ktorý unikal jeho pozornosti.

Zdvihla som k nemu ostrážitý pohľad. „Áno?“

Prešiel cez miestnosť k miestu, kde som sa krčila, a vytiahol zo steny moju nabíjačku. „V poslednom čase sme sa takmer nevideli. Mohli by sme si tento víkend oddýchnuť od práce? Čo tak nechať notebook doma a urobiť si z domu mojich rodičov akúsi zónu bez vrážd?“

Zasmiala som sa, hoci som mimovoľne zovrela nabíjačku pevnejšie. Preňho bolo ľahké navrhnúť, aby som sa vykašľala na prácu a nechala ju tu – on mohol na farme poľahky vyúdiť bôčik pre svoj pojazdný bufet.

A keby mu Sal cez víkend zavolať s nejakým problémom, určite by mu zdvihol. Pojazdny bufet bol čosi ako jeho poslanie. Kriminálne prípady zas moje. Tak trochu.

Ale mal pravdu. Celé týždne sme stíhali jeden druhého len úchytom: dvadsaťminútová prestávka na večeru vo foodparku; občasny bezduchy film na Netflixe; sex v polospánku, ktorý nám ráno pripadal takmer ako sen.

„Dobre.“ Vydýchla som, keď som odložila nabíjačku, a už teraz som sa cítila zvláštne bezvládna. „Jasné. Čas pre rodinu. Žiadne vraždy. Sľubujem.“

Ako som čakala, medzištátna diaľnica I-35 skôr pripomínala parkovisko. Duke si zahryzol do jazyka a z ničoho ma neobviňoval. Požiadal ma, aby som napísala do skupinového četu, že môžu začať jesť bez nás. Na oplátku som odolala neprestajnému nutkaniu venovať sa Dolores Riverovej na svojom telefóne. Kým obloha vzplanula pri západe slnka, boli sme uvoľnení, držali sa za ruky, opití možnosťami sme snívali o destináciách na svadobnú cestu – jedlo v Laose je vraj neuveriteľné, tvrdil Duke; ja som mu na revanš porozprávala o článku, ktorý sa zaoberal turistikou po ľadovcoch na Islande –, no zároveň sme ignorovali každú praktickú stránku veci, počnúc tým, že sme nemali žiadne peniaze a ešte sme sa ani nepustili do svadobných príprav.

Bolo už takmer deväť, keď sme dorazili na farmu, stopäťdesiat akrov ohraničených bielym dreveným plotom so štyrmi latkami, na ktorých sa vynímala kamenná tabuľa s nápisom *Rodinná farma Murphyovcov, založená v roku 1985*. Dukov Ford F-150 sa otriasal a hrkotal na drsnej štrkovej ceste, keď sme míňali ohradu pre kozy s trojstennou plechovou konštrukciou, kde kozy spali

na pričníach v rôznych výškach ako deti v letnom tábore. Prešli sme okolo kurína s tromi stovkami nosníc, okolo pasienka pre kravy, stajní a ohrady pre kone, až sme sa konečne priblížili k lesklej červenej dojárni a bielemu kovovému skladu s čerstvým mliekom, vajčkami, so sezónnou zeleninou a s levanduľovým mydlom a sviečkami, ktoré ručne vyrábala Dukova mama Caroline. Hneď za ním stála hlavná obytná budova. Obrovská veranda, ktorá sa ťahala okolo celého domu, žiarila jasným svetlom, dvojité hoidačka a hoidacie kreslá čakali na roztržité rozhovory po večeri a drinky. Tu išlo víno dolu krkom ľahko. A tiež pokojne. Na to som si ešte vždy nezvykla.

Vnútri sme si pri dverách vyzuli topánky a uložili ich do radu pod poškriabanú a zjazvenú lavičku vo vstupnej hale. Široké drevené dosky pod našimi nohami boli hladké, miestami zjemnené vyblednutými kobercami v odtieňoch šafranu a okry. Nasledovali sme zvuky smiechu a vravy do jedálne, kde všetci sedeli za dlhým farmárskym stolom, ktorý ručne vyrobil Dukov starý otec tesne pred narukovaním do armády počas druhej svetovej vojny. Stôl bol prestretý podložkami z vrecoviny, medenými soľničkami a koreničkami, bolo na ňom niekoľko otvorených fliaš vína, stopy po čerstvom chlebe a masle, ale žiadna večera. Čakali na nás. Samozrejme, že počkali.

„Tu ste!“ potešila sa Caroline. Slabé svetlo z dreveného lustra sa odrazilo od troch strieborných náušníc, ktoré jej zdobili uši, keď vstala. Blond vlasy mala krátke a ježaté, a keď ma objala, oprela som sa o jej silné, pevné telo. Stisla Duka a potom sa obrátila k jeho otcovi. „Alf, pod' mi pomôcť do kuchyne, dobre?“

Alf bol drobnejší ako Caroline, mal jemnejší hlas, strieborné dôstojnícke fúzy a šiltovku s logom futbalového

vého tímu Dallas Cowboys, ktorú zavesil na mosadzný háčik na stene. „S radosťou,“ odvetil.

„Hovorili sme vám, aby ste nečakali!“ ozval sa Duke.

Jeho mladšia sestra Allie s úsmevom prevrátila oči. „Akoby to bolo možné.“

Allie mala dvadsaťpäť rokov, bola drobná, s úhľadnými, čistými črtami, nad mladistvými pehavými lícami jej žiarili jasné modré oči. Stephanie bola v druhom ročníku na Severozápadnej univerzite a očividne práve naliehala na najmladšieho Kyla, aby sa tam na budúci rok tiež prihlásil, nech zasa spolu chodia do školy.

Prešlo asi päť minút, kým sme sa natisli medzi Allie a Dukovho staršieho brata Dylana a pustili sa do kurčáta potretého bylinkami, ktoré bolo akýmsi zázrakom stále mäkké a teplé. Dylan sa chválil sestrinými najnovšími úspechmi v jazde na koni okolo sudov. Allie prijala pochvalu vecne a dodala: „Nikto nečakal, že budeme takí rýchli.“ Rozhovor sa odvíjal nenútene. *Ako sa darí s pojazdným bufetom, Duke? Hej, Cassie, povedal ti už o tom, keď...? Môže mi niekto podať zemiaky? Mama, máme mlieko do kávy? Nezabudli ste doplniť zásoby? Kedy sa má Millie oteliť?*

Byť tu bolo ako vliezť do postele po dlhom dni – obklopovalo ma teplo, bezpečie, pohodlie. Ale nemohla som si pomôcť a napadlo mi, koľko komentárov asi na Facebooku pribudlo k príbehu Dolores Riverovej, odkedy sme odišli z Austinu. Koľko ľudí ten článok zdieľalo? Nebolo možné, aby som bola jediná reportérka, ktorá si všimla kurzívou napísaný riadok pod článkom – *Dolores Riverová odmietla poskytnúť rozhovor* – a videla v nej niečo iné: príležitosť.

Zavetrila som ju hneď. Intímny príbeh z pohľadu vzácnej bigamistky, ktorej hriech viedol k vražde? Výnimočná príležitosť. Mohlo z toho vziť niečo veľké.

Taký článok by sa dostal aj do časopisov *Harper's* alebo *The New Yorker*. Kniha *Chladnokrvne* sa začala ako séria pre *The New Yorker*. Jeden dlhý kriminálny článok, ktorý by odštartoval moju kariéru. Mala som po krk vypisovania na blog aj toho, že som na mizine, že každý piatok popoludní kontrolujem tabuľku s ešte nevyplatenými honorármi a posielam maily s otázkou, kedy mi ich vyplatia, a pritom dúfam, že sa mi podarí trafiť v nich správny tón zdvorilej asertivity, za ktorú ma nevyhodia. Ak do štvrtka, keď mal byť splatný nájom, nedostanem aspoň päťsto dolárov, musím na to upozorniť Duka – znovu. Ubezpečí ma, že to vyriešime – znovu. Navrhne – znovu –, aby sme si zriadili spoločný účet. Nebolo by jednoduchšie platiť všetko z jedného účtu? Menej stresujúce? Pre niektorých ľudí pravdepodobne áno. A ja som si priala byť jednou z nich, naozaj, ale pri pomyslení, že by sme mali spoločné financie, som mala chuť pochovať sa zaživa.

„Cass?“ Duke ma chytil za ruku a palcom prešiel po oválnom zafíre. Prsteň patril Dukovej starej mame a ja som v ňom vždy cítila váhu rodinnej histórie, jej spomienok a zväzkov. Vďaka nemu som mala pocit, že niekam patím. „Čo na to povieš?“ opýtal sa s úsmevom.

„Prepáč,“ odvetila som nesmelou. Všetci na mňa upierali zrak. „Čo poviem na čo?“

Duke zafal zuby. „Mama práve navrhla...“

„Skôr som sa ponúkla!“ opravila ho Caroline a mávla rukou. „Rozhodne môžeš odmietnuť.“

„Dobre, mama sa ponúkla,“ zopakoval Duke a hlas mu znežnel, „či nechceme mať svadbu tu, na farme.“

Od chvíle, keď ma Duke požiadal o ruku, uplynulo sedem mesiacov. Chladné sedadlo ruského kolesa na podujatí Trail of Lights sa pod nami chvelo, vznášalo sa nad stromami osvetlenými jasnými základnými far-

bami a mesto pod nami sa trblietalo na pozadí tmavej oblohy. V hrudi ma pichlo pri tejto dávnej, nežnej spomienke. Plakala som, keď som povedala áno.

Priemerná cena svadby v tejto krajine bola tridsaťpäťtisíc dolárov. Kto má toľko peňazí, alebo je ochotný zadlžiť sa pre jeden deň? Dokonca aj šaty z výpredaja v obchode David's Bridal, ktoré som si zbežne pozrela na internete, stáli sedemsto dolárov. Len čo sa rozhodneme pre miesto, budú od nás chcieť zálohu, ktorú nemáme. Takže sme sa zasekli.

Teraz sa však na scéne zjavila Caroline a ponúkala dokonalé riešenie. Nemohla som uveriť, že sme ho ešte nezvážili. Už teraz som to videla, úhľadné rady bielych stoličiek usporiadané pred altánkom, ktorý by Alf vyrobil vlastnými rukami. Caroline by upiekla poschodovú tortu, maslové boky by posypala práškovým cukrom. Spolu s Dukom by sme kráčali k oltáru ruka v ruke a ja by som sa oficiálne stala súčasťou rodiny, v ktorej všetci vyrastali a spali s otvorenými dverami, bez kriku, ktorý by bolo treba tlmiť, bez strachu.

„Áno,“ vyhrkla som. „Samozrejme. Nie?“ otočila som sa k Dukovi. „Perfektný nápad.“

Duke sa uškrnul. V tlmenom svetle lustra mali jeho oči farbu natenko rozotretého javorového sirupu. „Áno, perfektný.“

Caroline zatlieskala a Dylan odišiel do kuchyne po fľašu šampanského, o ktorej si Alf myslel, že ju zazrel vzadu v chladničke.

Vo vrecku mi zavibroval telefón. Zamrzla som uprostred smiechu, keď sa na displeji objavila Andrewova tvár. Stará fotografia, na ktorej mu západ slnka pri jazere Great Salt Plains rozpaľoval pokožku do červenozlata. Hoci mal nohy mimo záberu, vedela som, že džínsy si vyhrnul až po kolená a lýtka má po-